ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ρεστωράν χωρὶς ὑπηρέτες

Ἀπὸ τὰ ἀμερικανικὰ ἐστιατόρια ἄρχισαν νὰ χάνονται σιγὰ σιγὰ οἱ ὑτηρέτες, ἀντικαθιστάμενοι διὰ τῆς ἑξῆς μηχανικῆς ἐργασίας: Ἡ αἴθουσα τοῦ ἐστιατορίου ἔχει πολλὰ μικρὰ τραπέζια ὡρισμένα. Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ συγκοινωνεῖ μὲ τὸ μαγειρεῖον ἀπ' εὐθείας μὲ μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ποὺ μοιάζει μὲ τὶς γραμμὲς τῶν μεγάλων σιδηροδρόμων, ἀλλὰ φυσικὰ πολὺ πιὸ μικρές. Σὲ κάθε τραπέζι ὑπάρχουν ἀκόμα ὁ ἄφορα κουμπιὰ ἠλεκτρικὰ καὶ σὲ κάθε κουμπὶ τὸ ὄνομα ἑνὸς φαγητοῦ ἢ ἑνὸς ποτοῦ. Διαλέγει κανεὶς τὸ φαγητὸ ἢ τὰ ποτὰ ποὺ θέλει καὶ πιέζει τὰ κουμπιὰ ποὺ ἔχουν τὸ ὄνομα αὐτῶν διὰ τῶν ὁποίων μεταβιβάζονται οἱ διαταγὲς στὸ μαγειρεῖον. Σὲ λίγο πιάτα—μερίδες κυλίομενα ἐπὶ τῶν μικρῶν σιδηρῶν γρσμμῶν φέρουν τὰ παραγγελθέντα φαγητὰ καὶ τὸν λογαριασμὸ ὁ ὁποῖος ἐξοφλεῖται ὑπὸ τοῦ ταμίου στὴν ἔξοδον τοῦ ρεστωράν.

***

Τὸ γυάλισμα τῶν παπουτσιῶν

Ὁ καθένας βεβαίως ἔχει παρατηρήσει ὅτι ἡ ὕλη μὲ τὴν ὁποία γυαλίζουμε τὰ παπούτσια μας εἶνε ὁλοιφὴ μαύρη ποὺ δὲ λάμπει καθόλου. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἀναλυθῆ αὐτὴ στὸ παπουτσι καὶ τριβῆ γοργὰ μὲ τὴν ψήκτρα τὸ κάνει νὰ λάμπει σὰν καθρέφτης.

Ποιὰ εἶνε ἡ αἰτία τοῦ παραδόξου αὐτοῦ φαινομένου; ὁ ἠλεκτρισμός.

Καὶ τί εἶνε αὐτὸ ποὺ ἀποστράφτει;

Διαμάντια!

Ὅσον ἀστεῖο καὶ ἂν φαίνεται τὸ πρᾶγμα, εἶνε ὅμως ἀληθέστατο. Τὸ διαμάντι δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ κάρβουνο κρυσταλωμένο· τὸ δὲ κυριώτερον στοιχεῖον τῆς ἀλοιφῆς τῶν ὑποδημάτων εἶνε ἐπίσης κάρβουνα ὑπὸ μορφὴ κ α π ν ι ᾶ ς.

Διὰ τῆς προστριβῆς τῆς ψήκτρας ἐπὶ τοῦ δέρματος παράγεται ἠλεκτρισμός, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀποκρυσταλλώνη τὸ κάρβουνο. Ἔτσι τὸ γυαλισμένο παπούτσι καλύπτεται μὲ ἄπειρα μικροσκοπικὰ δισμάντια καὶ γι' αὐτὸ λάμπει.

Ἂς παρηγορηθοῦν λοιπὸν ὅσοι δὲ φοροῦν δισμάντια, οὔτε στὰ δάκτυλα, οὔτε στὸ στῆθος ὅσον καὶ ἂν εἶνε φτωχοί· μὲ μιὰ δραχμὴ μόνο ποὺ δίνουν στὸ λούστρο ἤστὸ στιλβωτήριο μποροῦν νὰ κάνουν τὰ παπούτσια τους ἀδαμαντοκόλλητα!

***

Τὸ ροχαλητὸ

Τὸ ροχαλητὸ δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ ὁ ἦχος ποὺ παράγεται καμμιὰ φορὰ στὸν ὕπνο ἐξ αἰτίας κάποιας δονήσεως τοῦ ὑπερωΐου ἱστίου, ποὺ γίνεται ἐνῷ ὁ ἀέρας περνάει κατὰ τὴν εἰσπνοὴ τὸ στόμα καὶ τὸν ἰσθμὸ τοῦ λαιμοῦ γιὰ νὰ εἰσδύσῃ κατόπιν στοὺς πνεύμονες. Τὸ ροχαλητὸ παράγεται λοιπὸν καθ' ὁλοκληρίαν στὸν ἰσθμὸν τοῦ λαιμοῦ καὶ στὴν μύτη κατὰ τὴν ὥρα τῆς εἰσπνοῆς συνήθως, καὶ σπανιώτερον κατὰ τὴν ἐκπνοήν.

Ροχαλίζει γενικῶς κάθε κοιμώμενος μὲ τὸ στόμα ἀνοικτό. Γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ καταπολεμήσουμε τὶς παθήσεις ἐκεῖνες οἱ ὁποῖες ἀναγκάζουν τὸν ροχαλίζοντα νὰ κοιμᾶται μὲ στόμα ἀνοικτόν, ἂν θέλουμε νὰ τὸν ἀπαλλάξουμε τῆς ὀχληρᾶς μουσικῆς του.

Τὸ δυνατὸ συνάχι προκαλεῖ τὸ ροχαλητό. Πράγματι ἐὰν ἡ μύτη εἶνε ἐντελῶς φραγμένη, ὁ ἄρρωστος ἀναγκάζεται νὰ ἔχῃ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ γιὰ νὰ ἀναπνέῃ ὁπότε μπαίνοντας ὁ ἀέρας ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν ὥρα ποὺ κοιμᾶται ταράζει τὸ ὑπερῶιον ἱστίον καὶ προκαλεῖται τὸ ροχαλητό.

στόλι του καὶ χωρὶς νὰ σκοπεύσῃ χωρὶς καὶ νὰ τολμήσῃ νὰ σκοπεύσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶταν ἐκεῖ, ἐπυροβόλησε, ἐπυροβόλησε καὶ πάλι!...

Εἶταν τριγυρισμένος ἀπὸ βοητό, ὁ ἱδρῶτας ποὺ ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ μέτωπό του τὸν ἐμπόδιζε νὰ σηκώσῃ τὰ βλέφαρά του.

Ἐξακολούθησε νὰ πυροβολῇ, ὡς ὅπου ὁ μῦλος τοῦ περιστρόφου ἄδειασεν ἀπὸ σφαῖρες, καὶ τότε τράβηξε μπρὸς μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, οὐρλιάζοντας.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔτρεξαν στὶς φωνές του, τὸν βρῆκαν σωριασμένο μπρὸς στὴν ντουλάπα, μὲ τὸ πρόσωπο κατακομματιασμένον ἀπὸ σπασίματα τῶν γυαλιῶν τοῦ καθρέφτη τοῦ ἐπίπλου. Εἶχε δεῖ ἐκεῖ μέσα τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό καὶ τὸν πῆρε γιὰ κλέφτη. Ἄφθονο αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὲς πληγές του, ρόγχοι ἀγωνίας ἔβγαιναν ἀπ' τὸ στόμα του.

Ξεψύχησε μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα οὐρλιάζοντας:

— Τὰ λεφτά μου! Κλέφτη! Κλέφτη!...

Τζώρτζ Σίμσων

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΔΗΜΙΟΣ

Τοῦ ARMAND DABOT

Κάθε φορὰ ποὺ κυττάζω μιὰ ὀμελέττα ἔρχεται στὸ νοῦ μου ἡ καρμανιόλα κι' ἀνατριχιάζω! Καὶ νὰ πῶς μοῦ συνέβη οὐτό.

Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1877 εἶχα τελειώσει τὶς σπουδές μου γιὰ δικηγόρος κι' ἐπῆγα στὴν Τολούζα ν' ἀλλάξω ἀέρα καὶ νὰ συχάσῃ ὁ νοῦς μου. Νοίκιασα μιὰ κάμαρα μὲ ἔπιπλα. Ἕνα πρωὶ χτυπήσανε στὸ παράθυρό μου καὶ μὲ φωνάξανε. Ἦταν ὁ φίλος μου Ροβέρτος Μ. λοχαγος τοῦ ἱππικοῦ στὴ Τουλούζα. Καβαλλόρης μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι ὁδηγοῦσε ἕνα ὀύλαμὸν ποὺ βάδιζε περήφανα καὶ λυπημένα.

— Σήμερα ἡ καρμανιόλα θὰ κόψῃ τὸν Ἐσκουρμιὲ καὶ τὸν Λασέρ, μοῦ εἶπεν ὁ φίλος μου. Ἔρχεσαι καὶ σὺ νὰ δῆς; Διετάχθη ὁ δικός μου οὐλαμὸς νὰ συνοδέψῃ τὸ ἁμάξι τῶν δύο καταδικασμένων. Ὁ καιρὸς εἶνε λαμπρός, ἔλα λοιπόν.

Ὁ φίλος μου χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἀπάντησή μου κέντησε τὸ ἄλογο του καὶ ἔφυγε σὰν ἀστραπή. Ἡ ἐκτέλεση θὰ γινότανε στὸν τόπο τοῦ κακουργήματος, σ' ἕνα χωριουδάκι λίγο ἔξω ἀπ' τὴ Τουλούζη, στὴ ὄχθη τοῦ ποτσμοῦ Γκάρου· ὕστερα ἀπὸ μιὰν ὥρα ἔφθασα στὸν τόπο ποὺ ἦταν σημένη ἡ καρμανιόλα, κοντὰ σὲ μιὰ ἀγριοκερασιά. Εἶχε μαζευτῆ ἐκεῖ ἀρκετὸς κόσμος, ὁ δὲ φίλος μου Ροβέρτος κάπνιζε ἀλλεπάλληλα τσιγάρα.

Ἀποφάσισα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ χωριὸ γιὰ νὰ περάσῃ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὥρα. Μονάχα ἕνα ξενοδοχεῖον ὑπῆρχε στὸ χωριὸ κι' αὐτὸ γεμάτο κόσμο. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε μιὰ θέσις γιὰ νὰ καθίσω. Ἑτοιμαζόμουνα νὰ φύγω ὅταν ἡ γυναῖκα τοῦ ξενοδόχου μοῦ εἶπε μυστικὰ νὰ περάσω στὸ πρῶτο πάτωμα σὲ μιὰ κάμαρα.

— Ἐκεῖ θὰ βρῆς κυρίους καθὼς πρέπει, μοῦ εἶπε.

Στὴν κάμαρα αὐτὴ βρῆκα τέσσερες κυρίους καθισμένους σ' ἕνα τραπέζι κιαπάνω ἄχνιζε μιὰ περίφημη ὀμελέττα μὲ λαρδί. Ἀπ' τοὺς τέσσερες κυρίους οἱ τρεῖς ἦσαν μὲ σακκάκια μαῦρα καὶ ὁ τέταρτος σωστὸς τζέντλεμαν, ἡλικιωμένος μὲ ρεντιγκότα καὶ ψηλὸ καπέλλο. Φαινότανε γλυκός, συμπαθητικός καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ τοὺς κάμω συντροφιά. Μοῦ πρόσφερε ἕνα κομμάτι ὀμελέττα μὲ τόση εὐγένεια ποὺ δὲν μπόρεσα ν' ἀρνηθῶ.

Τὸ γεῦμα ἦταν πολὺ εὐχάριστο, ὁ ἄγνωστος κύριος φαινότανε σπουδασμένος καὶ μοῦλεγε πῶς γράφει καὶ στίχους! Σιγὰ σιγὰ μὲ τὸ εὐχάριστο φαγοπότι καὶ τὴν κουβέντα ξέχασα τὴν λυπηρὰ ἀφορμὴ ποὺ μ' ἔκαμε νὰ ξυπνήσω τόσο πρωΐ.

Ἡ καμπάνες τῆς ἐκκλησιᾶς ἀρχίσανε ἔξαφνα νὰ σημαίνουν πένθιμα, μὰ τὸ καλὸ κοκκινέλι ποὺ ροφούσαμε, μᾶς ἔκοφτε τὴν λύπη.

Στὸν κόσμο ὅμως αὐτὸ ἡ εὐχάριστες στιγμὲς εἶνε ὀλιγόστιγμες καὶ σὲ λιγάκι ὁ γέρος σηκώθηκε, φόρεσε τὸ ἀψηλὸ καπέλλο του, εἶπε κάτι στὸ αὐτὶ ἑνὸς νέου ἀπὸ τοὺς τρεῖς καὶ σηκωθήκανε ἀμέσως καὶ φύγανε. Πρὶν φύγουν μοῦ σφίξανε τὸ χέρι κι' ὁ γέρος μοῦ εἶπε μὲ συγκίνησι.

— Ἐλπίζω, ἀγαπητέ μου Κύριε, πῶς θὰ ξαναναμώσουμε σὲ λιγάκι.

— Νὰ τὸ ἁμάξι τῶν καταδίκων, μοῦ εἶπεν σὲ λίγο ὁ ξενοδόχος, σκουπίζοντας τὸν ἱδρωτά του. Πραγματικῶς τὸ ἁμάξι περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν στιγμὴ αὐτή.

Βλέποντας τοὺς καταδίκους συγκινήθηκα ὑπερβολικὰ κι' ἄρχισα νὰ συλλογίζομαι ἂν πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ τέτοιο φρικτὸ θέαμα. Μὰ ἡ περιέργεια ὑπερίσχυσε καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ ἤμουν κοντὰ στὴ καρμανιόλα, καὶ στὸ φίλο μου Ροβέρτο, ποὺ στεκότανε καβαλλάρης μπροστὰ στοὺς στρατιώτας κατακίτρινος σὰν πεθαμένος!

Ὁ πρῶτος ἀπ' τοὺς καταδίκους ποὺ κατέρηκε ἀπ' τ' ἁμάξι πέθανε μὲ πολὺ κουράγιο, βάδισε μὲ γερὸ βῆμα στὴ φρικτὴ καρμανιόλα. Εἶδα τὸ μοῦτρο του κάτω ἀπ' τὸ μαχαῖρι καὶ δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ τρομερὴ ἔκφρασι τῶν ματιῶν του!

Σὲ λιγάκι τὸ μαχαῖρι ἀνέβηκε γιὸ νὰ κατεβῇ καὶ νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι καὶ τοῦ δευτέρου κατοδίκου. Τὸ μάτια μου ἄθελα πέσανε τὴν στιγμὴ αὐτὴ πάνω στὸ δήμιο ποὺ ἀναβοκαταβοῦζε τὸ μαχαῖρι. Στεκότανε ἀκίνητος μὲ τὸ δόκτυλο στὸ μηχάνημα τῆς καρμανιόλας Μέλις τὸν ἀντίκρυσα κρύος ἰδρῶτας μ' ἔλουσε. Αὐτὸς μ' εἶχε δεῖ ἐπίσης κ' εἶχε τὰ μάτια του κοιμισμένα ἐπάνω μου. Ἐπάγωσα καὶ δὲν περίμενα νὰ κόψῃ τὸν δεύτερο κακοῦργο, μὰ πέρασα σὰν ἀστραπὴ ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς στρατιῶτες καὶ τὸν κόσμο καὶ ἔφυγα πρὸς τὸν κάμπο. Ὁ δήμιος, ναί, ναί, ὁ δήμιος δὲν ἦταν ἄλλος παρὰ ὁ ὁμοτράπεζός μου στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦδωσε μεζὲ ἀπὸ τὴν ὀμελέττα του. Ἔφυγα!

Περπατοῦσα πολὺ ὥρα σὰν τρελλὸς ἔβλεπα ἀκόμα σὰν φάντασμα τὴν τρομερὴ μούρη καὶ τὴ σκληρὴ ματιὰ τοῦ δημίου· Ἄκουγα ἐπίσης τὰ λόγια ποὺ μοῦπε ἀποχαιρετῶντας με στὸ ξενοδοχεῖο; «Ἐλπίζω, ἀγαπητέ μου Κύριε, ν' ἀνταμώσομε σὲ λιγάκι!»

Ὁ Θεὸς ὅμως νὰ μὴ τὸ δώσῃ αὐτό...
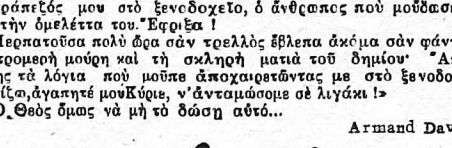
Armand Davot